

عنوان مقاله:

بررسی عنصر عاطفه در دیوان خواجه حسین مروی

محل انتشار:

هجدهمین کنفرانس بین المللی مطالعات زبان، ادبیات، فرهنگ و تاریخ (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

آسیه قاضی - کارشناس ارشد زبان و ادبیات فارسی دانشگاه سیستان و بلوچستان

محمدامیر مشهدی - استاد زبان و ادبیات فارسی دانشگاه سیستان و بلوچستان

خلاصه مقاله:

پنج عامل عمده ی عاطفه، خیال، زبان، موسیقی و شکل در انسجام شعر موثرند که هرکدام از آن ها تاثیر شگرفی در شکل گیر ساختار شعر دارند، که شاید مهمترین عنصر سازنده شعر عاطفه باشد که خیال زاینده ی آن است. خواجه حسین مروی از شاعرانگمنام عصر صفوی در سده دهم هجری قمری بوده که به دلیل شرایط و جایگاه ویژه شاعران و هنرمندان نزد دربار هند، به آنکشور مهاجرت کرده و به مناسبت های مختلف پاشاهان هندی را ستایش کرده است. او احساسات خود را در انواع قالب های غزل، قصیده، رباعی، ترجیع بند و ترکیب بند به تصویر کشیده است. بررسی عنصر عاطفه در دیوان خواجه حسین مروی به روش توصیفی-تحلیلی انجام شده و هدف از آن بررسی عناصر عاطفی و بسامد هرکدام در دیوان خواجه حسین مروی بوده است. عشق، در سراسر دیوان این شاعر گمنام به چشم می خورد و یکی از محورهای سازنده و اصلی اشعار اوست به صورتی که گویا عشق تار و پود دیوان او را در هم تنیده است. مروی لحظه های هجران، غم حاصل از عشق، جفای معشوق، خرسندی وصل و حسن جمال معشوق را به زیبایی و با استفاده از خیال پردازی های شاعرانه تصویر کرده است و علاوه بر این ها به موضوعاتی از قبیل جبرگرایی، نصیحت، ملامت، حسرت، شکایت، مدح و ستایش شاهان، توصیه به باده نوشی و... پرداخته است.

کلمات کلیدی:

شعر فارسی، خواجه حسین مروی، عنصر عاطفه، عشق، قرن دهم هجری.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2009963>

